

Πολυχρόνης
Βασιλόπουλος

Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης

Σχολή Καλών Τεχνών

Τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών

Πολυχρόνης Βασιλόπουλος

Διπλωματική εργασία

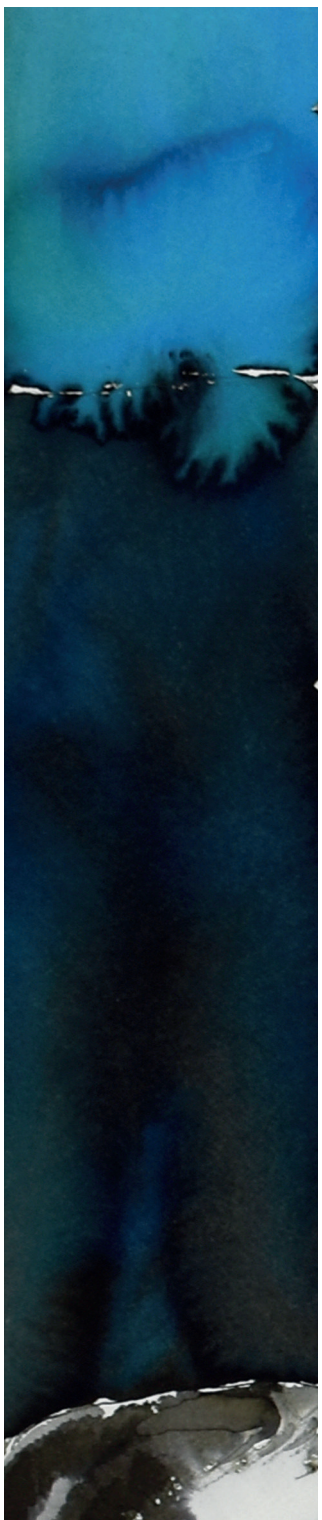
ΑΕΜ 3103

1ο Εργαστήριο Ζωγραφικής

Επίβλεψη διπλωματικής εργασίας

Δημήτρης Ζουρούδης - Τριαντάφυλλος Τρανός

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ | ΙΟΥΝΙΟΣ 2019

FAMILY TIMES

Στην ζωγραφική τάση που έχω επιλέξει να υπηρετήσω το πιο δυνατό στοιχείο της είναι η δυνατότητα που παρέχει ώστε να εκφράζεται κανείς με ισχυρές εικόνες. Ο ζωγράφος απεικονίζει εκείνα ακριβώς τα θέματα που τον απασχολούν, τον αφορούν, τον προβληματίζουν και για τα οποία θέλει να μιλήσει. Τούτο το πράττει μέσα από την τέχνη του. Η τέχνη γίνεται έτσι η δυναμική έκφραση συναισθημάτων, εντάσεων και εντυπώσεων που ο καλλιτέχνης αποδίδει με μοναδικό και ξεχωριστό τρόπο. Ζωγραφίζει τη ζωή όπως ο ίδιος τη βιώνει. Ο καλλιτέχνης εκφράζεται μέσα από το έργο του δίνοντάς κάθε φορά μαζί με το στίγμα της ψυχικής του διάθεσης και της ψυχικής του έκφρασης και αυτό της πνευματικής του αντίληψης. Ανασυνθέτει βιώματα και αποδίδει εικόνες. Μιλάει για τα πράγματα του κόσμου με μοναδικό και ξεχωριστό τρόπο. Η ζωγραφική είναι ο τρόπος επικοινωνίας του εσωτερικού κόσμου του καλλιτέχνη με τον κόσμο που τον περιβάλλει. Έτσι επικοινωνεί ο καλλιτέχνης με τον καθένα ξεχωριστά.

Η δική μου δουλειά είναι εμπνευσμένη από τα έργα των, Jenny Saville, Marlene Dumas και αυτά του Απόστολου Γεωργίου. Τα ζωγραφικά έργα τους και τα σχέδια τους όπως και τα δικά μου, ασχολούνται κυρίως με την ανθρώπινη φιγούρα, την μορφή. Η ανθρώπινη μορφή είναι κάτι οικείο και παράλληλα κάτι ξένο στον θεατή. Πιστεύω πως η τέχνη πρέπει να παίρνει κάτι που είναι γνώριμο στον θεατή και να του το παρουσιάσει ξανά με έναν μοναδικό τρόπο ώστε να εκφράζει αποτελεσματικά το είδος της αντίληψης του κόσμου που χαρακτηρίζει τον κάθε καλλιτέχνη ξεχωριστά. Η ζωγραφική ως τέχνη είναι σημαντική στο να μας μαθαίνει το τι και πως για τον κόσμο αλλά για την ίδια την ανθρώπινη φύση, πιο σίγουρα από τις λέξεις ή κάποιο άλλο μέσο.

Χρησιμοποιώντας αποκλειστικά μελάνια και εκολίνες πάνω σε χαρτί προσπαθώ με όχημα το χρωματικό σχέδιο να αποδώσω τον κόσμο, την ομορφιά και την ψυχή των μοντέλων μου όπως αυτά φανερώνονται στα μάτια μου. Θαυμάζω χωρίς διάκριση τις ιδιαιτερότητες, τα χαρακτηριστικά και τα αισθήματα που εκπέμπουν τα μοντέλα μου.

Στην ζωγραφική της πορεία η Jenny Saville έχει δημιουργήσει δυνατά, σχεδόν τρομερά έργα τα οποία αφενός επεκτείνουν περαιτέρω την θεματική της ζωγραφικής ως τέχνης, δοκιμάζοντας στα όρια του τις δυνατότητες του μέσου και αφετέρου αρθρώνουν σθεναρά την εμπειρία του είναι, την εμπειρία του να υπάρχεις και να βιώνεις τον κόσμο στο σήμερα. Οι ανησυχίες της, καλλιτεχνικά μιλώντας, όσον αφορά στην υλικότητα του σώματος αφορούν την ενασχόλησή της με την χειραγωγή του σώματος και την κατασκευή μίας ταυτότητας με βάση το φύλο. Ασχολείται κυρίως με το κεφάλι, το οποίο της έδωσε την ελευθερία να δοκιμάσει και να ξεπεράσει νέους συνδυασμούς παραστατικότητας και αφαίρεσης.

Στο έργο του, ο Απόστολος Γεωργίου εστιάζει στον άνθρωπο, δίνει πρωτεύουσα σημασία σε θέματα της ανθρώπινης καθημερινότητας, στην ταυτότητα, το φύλο και τις διαπροσωπικές σχέσεις. Ωστόσο υπάρχουν έντονα μη ρεαλιστικά στοιχεία στην γραφή του

που κινούνται στα όρια της αφαίρεσης. Προσέχει ιδιαίτερα την οπτική οργάνωση στο κάθε έργο του, παρατηρώντας προσεκτικά όλες τις λεπτομέρειες των προσώπων, των κινήσεων, των χαρακτήρων και των καταστάσεων. Βλέπει αυτό που βλέπουμε και εμείς συνειδητά η ασυνειδητά και το καταγράφει με δύναμη πάνω στον καμβά. Βρίσκει στην έκφραση την πιο ουσιαστική προοπτική της ζωγραφικής και την δύναμη να ξεπερνά την επιφάνεια των πραγμάτων και να συλλαμβάνει και να εννοεί την ζωή στην πιο μεγάλη της δράση και ένταση.

Η Marlene Dumas δεν ζωγραφίζει ποτέ από την πραγματική ζωή γιατί όπως υποστηρίζει η ίδια οι φωτογραφικές εικόνες που χρησιμοποιεί ενώ είναι κατά κάποιο τρόπο από δεύτερο χέρι, δημιουργούν όμως πρώτης τάξεως, γνήσια συναισθήματα. Τα φωτογραφικά στιγμιότυπα που χρησιμοποιεί ως πηγή για τα έργα της είναι τραβηγμένα από προσωπικά και κοινωνικά θέματα, από την ίδια την κόρη της καθώς και την πριγκίπισσα Νταϊάνα, την Amy Winehouse κ.α. Το αποτέλεσμα είναι μερικές φορές οικείο και άλλες φορές αμφιλεγόμενο. Εκεί η πολιτική γίνεται ερωτική και τα πορτραίτα αποκτούν πολιτικό περιεχόμενο. Παίζει με την φαντασία των θεατών, τις αντιδράσεις τους, και τους φόβους τους.

Η ενότητα των έργων μου που παρουσιάζονται στο πλαίσιο της πτυχιακής μου αφορά στην οικογένεια. Με τον τίτλο "FAMILY TIMES" απεικονίζονται πρόσωπα της δικής μου οικογένειας. Η εικονογραφία της ενότητας εμπνέεται από οικογενειακά στιγμιότυπα, από φωτογραφίες. Η συναισθηματική απεικόνιση των οικογενειακών προσώπων προσπαθεί να διεισδύσει και να αποδώσει ξανά στα πρόσωπα ενισχυμένα τα συναισθήματα τους, την ψυχική τους διάθεση κατά τη στιγμή της φωτογράφισης τους αλλά και να ανασυνθέσει βιώματα.

Τα πρόσωπα μας μιλούν με την σιωπή τους. Συνδιαλέγονται και συνεργούν με τον καλλιτέχνη αλλά και με τον θεατή. Εκφράζουν στιγμές οικογενειακής συνύπαρξης, φανερώνουν πτυχές της οικογενειακής ζωής, ασκώντας ταυτόχρονα την ανεξάρτητη δυναμική τους. Αποτυπώνουν την σχέση μεταξύ τους, την σχέση τους με τον περιβάλλοντα χώρο, τον χαρακτήρα τους εκφράζοντας αυτό που χαρακτηρίζει τον συνδετικό κρίκο της οικογενειακής συνοχής. Αποδίδουν την οικογενειακή εμπειρία. Ο καλλιτέχνης αναζητά την αλήθεια τους, η ψυχική τους στιγμή είναι μια χαρακιά στο χρόνο.

Η προσωπική μου εικαστική προσέγγιση εκφράζεται με έργα που αφορούν την ενιαία εμπειρία της οικογένειας και είναι εμπνευσμένα από οικογενειακές φωτογραφίες. Τα έργα συγκροτούνται με ένταση και αμεσότητα. Η ζωγραφική τους είναι ένας συνδυασμός αυτού που βλέπω αλλά και αυτού που νοιώθω βλέποντας. Οι γραμμές είναι απλές και επιζητούν τη γνησιότητα και την ποιότητα του κλασικού πορτραίτου. Η τεχνική του χρώματος είναι ιδιαίτερη με πινελιές που διαμορφώνουν ένα ιδιαίτερο στυλ αλλά και την ξεχωριστή τεχνική της διάβρωσης του χρώματος με τη χρήση αλατιού.

Θεωρώ ότι οι τεχνικές αυτές δίνουν μια ειδική ποιότητα στην σύνθεση η οποία δημιουργεί διάφορα επίπεδα, το αναγκαίο συναισθηματικό και φυσικό βάθος και ύψος ενώ τα χρώματα μεταφέρουν αυτούσια την οικογενειακή ατμόσφαιρα.

Η σειρά των έργων που παρουσιάζονται αποτελεί μια πρόσκληση στον κλειστό κόσμο της στενής οικογένειας. Η οικογένεια γίνεται για μένα αλλά και για τον θεατή χώρος φαντασίας

και αναφορών είτε ευφρόσυνων είτε πιο σκοτεινών. Τα έργα φωτίζουν την ιδιαίτερη σχέση των προσώπων και ενίοτε τον ρόλο τους στην οικογενειακή ζωή. Προτεραιότητα μου δεν είναι η επιφάνεια αλλά το βάθος της ύπαρξης, αυτό θέλω να αποδώσω στα πρόσωπα. Προσπαθώ να αποτινάξω το βάρος. Να εμβαθύνω στην σχέση της εικόνας με την πραγματικότητα. Το φωτογραφικό ντοκουμέντο γίνεται ζωγραφικό έργο. Η ζωγραφική μεσιτεύει το ορατό ώστε να φανεί ο πυρήνας των πραγμάτων μέσα από τις εκάστοτε ιδιαίτερες συνθήκες.

Η ζωγραφική είναι επιθυμία και ανάμνηση, ανοίγουμε τα μάτια για να δούμε, τα κλείνουμε για να θυμηθούμε, έτσι ανάμεσα στις δύο ματιές γινόμαστε μέρος του κόσμου που μας περιβάλλει και οι εικόνες που φτιάχνουμε ενσωματώνονται στο αίνιγμά του.

Τα έργα ξυπνούν το παρελθόν, παρουσιάζουν σαν ψηφίδες το ένα δίπλα στο άλλο τον χώρο της οικογένειας μέσα από την ανθρωπογεωγραφία του, πολυμελή, πλούσιο σε συναισθήματα αλλά κάποιες φορές πιεστικό.

Η οικογενειακή ιστορία αφηγείται την ψυχή της (soul of a family) όπως αυτή εκφράζεται στα πρόσωπα των πορτραίτων, μια σπουδή αφιερωμένη στο μεγαλείο της στιγμής. Είναι το παρελθόν που παίρνει αξία στο πλαίσιο του παρόντος, είναι η απουσία του παππού που σε κάνει να ξεχνάς πόσο σαρωτική ήταν η παρουσία του. Όταν κάποιος είναι παρών βρίσκεται εκεί μέσα ή έξω, τώρα ή πριν ή μετά, η παρουσία του είναι συγκεκριμένη. Όταν είναι απών βρίσκεται σε όλους τους χρόνους. Διαχέεται στον χώρο και στον χρόνο γίνεται και πάλι με κάποιο τρόπο παρών. Έτσι αυτή η μεσολαβημένη από την τέχνη παρουσία μας ανακουφίζει, διώχνει το άγχος της οριστικής απουσίας. Τα έργα τέχνης σε κάνουν να χαμογελάς, σου παίρνουν ένα βάρος. Οι εκλιπόντες γίνονται τελικά παρόντες δια της απουσίας τους.

Στην οικογενειακή αφήγηση, στον κορμό της ιστορίας της βρίσκονται η μετανάστευση, η φθορά του χρόνου και της μνήμης, η ελευθερία της επιλογής, τα δεσμά της οικογένειας, οι αναμνήσεις.

Στα έργα μου η ψυχή περιλαμβάνει το σώμα, σώμα και ψυχή θέλω να παρουσιάζονται σαν πυρακτωμένο σίδερο, σαν ένα πράγμα ενωμένο. Δεν είναι το σώμα που περιλαμβάνει την ψυχή. Η ψυχή περιλαμβάνει το σώμα. Η ψυχή είναι που λαχταρά να ζήσει την πραγματική ζωή. Η πραγματική ζωή που δίνει την χαρά μέσα από τις σχέσεις όπως αυτές διαμορφώνονται μέσα και έξω από την οικογένεια.

Ο τρόπος της σχέσης και ο τρόπος της ζωής, ο αγώνας του ανθρώπου να βρει τελικά τον εαυτό του, να είναι ευχαριστημένος, να βρει τη χαρά της ζωής. Την χαρά να μοιράζεσαι είτε μέσα στην οικογένεια, είτε με τον κόσμο, να εκφράζεις τα συναισθήματα, την θετική επιθυμία να γίνουμε εμείς καλύτεροι. Να καταφέρουμε επιτέλους να κτίσουμε το εγώ όπως το εμείς.

Στην ενότητα των έργων μου το παρελθόν συνομιλεί με το παρόν. Τα έργα δεν είναι τόσο παλιά ή τόσο μακρινά όσο φαίνονται, είναι θραύσματα του στενού οικογενειακού κύκλου, αποτελούν τη σφυρηλάτηση οικογενειακών αφηγημάτων που ίπτανται σαν όνειρα στοιχειωμένα, παράξενα αλλά αισιόδοξα.

Πολυχρόνης Βασιλόπουλος

Χορός 1963, ακουαρέλα, μελάνι και αλάτι σε χαρτί, 140 x 100 εκ., 2019

Γερμανία 1967, ακουαρέλα, μελάνι και αλάτι σε χαρτί, 140 x 100 εκ., 2019

Σκληρή μέρα 2017, ακουαρέλα και μελάνι σε χαρτί, 140 x 100 εκ., 2019

Σχέση στοργής 1992, ακουαρέλα και μελάνι σε χαρτί, 140 x 100 εκ., 2018

Εξεταστικό βλέμμα 2017, ακουαρέλα, μελάνι και αλάτι σε χαρτί, 140 x 100 εκ., 2019

Ελένη 2017, ακουαρέλα και μελάνι σε χαρτί, 140 x 100 εκ., 2019

Προσωπικές μαρτυρίες 2006, ακουαρέλα, μελάνι και αλάτι σε χαρτί, 140 x 100 εκ., 2019

Αδελφική αγάπη 1993, ακουαρέλα, μελάνι και αλάτι σε χαρτί, 140 x 100 εκ., 2019

Άππλο, μελάνι και ακουαρέλα
σε χαρτί, 76 x 56 εκ., 2018

Άππλο, μελάνι και ακουαρέλα
σε χαρτί, 76 x 56 εκ., 2018

Άτιπλο, μελάνι και ακουαρέλα
σε χαρτί, 76 x 56 εκ., 2018

Άτιπλο, μελάνι και ακουαρέλα
σε χαρτί, 76 x 56 εκ., 2018

Άτιπλο, μελάνι και ακουαρέλα σε χαρτί, 56 x 76 εκ., 2018

Άτιπλο, μελάνι και ακουαρέλα σε χαρτί, 56 x 76 εκ., 2018

Άτιπλο, μελάνι και ακουαρέλα σε χαρτί, 56 x 76 εκ., 2018

Άτιπλο, μελάνι και ακουαρέλα σε χαρτί, 56 x 76 εκ., 2018

Άππλο, μελάνι και ακουαρέλα
σε χαρτί, 76 x 56 εκ., 2018

Άππλο, μελάνι και ακουαρέλα
σε χαρτί, 76 x 56 εκ., 2018

Άτιπλο, μελάνι και ακουαρέλα
σε χαρτί, 76 x 56 εκ., 2018

Άτιπλο, μελάνι και ακουαρέλα
σε χαρτί, 76 x 56 εκ., 2018

Ο Πολυχρόνης Βασιλόπουλος γεννήθηκε το 1995 στην Θεσσαλονίκη. Το Ακαδημαϊκό έτος 2014-2015 εισήχθη στο τμήμα Εικαστικών και Εφαρμοσμένων Τεχνών της Σχολής Καλών Τεχνών του ΑΠΘ. Φοίτησε στο 1ο Εργαστήριο Ζωγραφικής με διδάσκοντες καθηγητές τους: Γεώργιο Σκυλογιάννη, Ευαγγελία Νομίδου, Δημήτριο Ζουρούδη, Τριαντάφυλλο Τρανό και Ελένη Θεοφυλάκτου.

ΟΜΑΔΙΚΕΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ:

2016 Έκθεση 1ου Εργαστηρίου Ζωγραφικής της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ, Γαλλικό Ινστιτούτο, Θεσσαλονίκη.

2016 «Εικαστικοί διάλογοι με την πόλη, από την Ροτόντα στον Πύργο του ΟΤΕ», Έκθεση για τον εορτασμό ενενήντα ετών από την ίδρυση του Α.Π.Θ, Γενί Τζαμί (παλαιό Αρχαιολογικό Μουσείο) Θεσσαλονίκη.

2017 Έκθεση « Εγώ όπως Εμείς» (Moi comme Nous). Έκθεση του 1ου Εργαστηρίου Ζωγραφικής της Σχολής Καλών Τεχνών του Α.Π.Θ, Γαλλικό Ινστιτούτο, Θεσσαλονίκη.

2017 «Rolling Stories», Industrial Design Lab, ARThessaloniki, Helex-πο Θεσσαλονίκη.

